



BOOZE MACHTEN.

Wij, kustbewoners, kennen de sneeuw niet. Daar heeft het nu in Den Haag twee dagen onafgebroken gesneeuwd, en toch was het laagje zoo dun — ja, dik genoeg om de straten glad te maken, dik genoeg om de speelzieke jeugd materiaal in handen te geven voor onschuldige en dikwijls ook schuldige projectielen — maar toch niet zóó, dat het verkeer gestremd werd; zelfs niet zóó, dat melkboeren en bakkers de kar vervingen door een slede; niet zóó, dat vroolijke arren door de straten rinkelden. Wij meenen de sneeuw te kennen, en wij kennen haar ook eenigszins in haar reinheid, in haar donzigheid, in de bevallige lijnen, die zij legt over struik en boom, over huis en straat. Maar we kennen de sneeuw niet als een macht, waarmede het menschedom rekening heeft te houden; als een last, die ons doet zuchten onder zijn druk. Ze is hier zoo kwaad niet. Ze mag het verkeer in de straat en op den weg, bovenal op den spoorweg eens belemmeren, stremmen doet zij het niet, onmogelijk maakt ze het niet. De stad mag eens aan een paar honderd werkeloozen de vreugde van het werk schenken; de trammaatschappij mag eens eenige duizenden kilogrammen zout over haar rails spreiden; de spoortrein mag eens te laat komen, en de wegdienst in de dorpen mag eens den sneeuwploug voor den dag halen, maar dan is 't ook weer in orde, dan is de macht van de sneeuw overwonnen. We danken dat aan ons wonen aan de zeekust. Het zeewater is in den

winter iets warmer dan het land, vooral aan Europa's westkust, waar de Golfstroom, — zoo genoemd naar de Golf van Mexico waar hij zijn oorsprong heeft, — de stranden bespoelt, en in het Noorden van Noorwegen een wintertemperatuur geeft, gelijk aan die van de Zwarte Zee. Op de Zwarte Zee is eens — 't was in het jaar 66 n. Chr. — een slag geleverd, die naar zijn aard een veldslag, maar naar zijn plaats een zeeslag was; de havens van Bergen en Dronthelm zijn daarentegen in de meeste winters per schip te bereiken. En daarom kennen wij, kustbewoners, de sneeuw niet in haar macht. Als het sneeuwt in de landen, waar de invloed van de zeewinden niet meer reikt, dan regent het hier. Spanje, door bergen omringd, kent de sneeuw wel op zijn hoogvlakten, al liggen ze vrij ver naar het Zuiden; wanneer daarentegen in Portugal de *pluva blanca*, de witte regen, eens valt, loopen de bijgeloovige inwoners naar de kerken. De huidige winter is gedurende eenige dagen buitengewoon fel geweest; den 20^{sten} Januari plukten we madeliefjes, en den 23^{sten} vroom het 23° F. Zulk een winter brengt sneeuw, ook waar een ander het niet krijgen kan. Het sneeuwde in Ierland, in Portugal; Rome en het zonnige Napels waren met sneeuw bedekt; zelfs Athene zat onder de sneeuw. Maar dat is uitzondering. Over het algemeen kan men zeggen, dat machtige sneeuw alleen een verschijnsel is in landen buiten het bereik der zee. Zwitserland, Oostenrijk, Rusland over zijn lengte en breedte, Sibië, Thibet, Mantsjoerije, dat zijn de landen waar sneeuw ligt. En wilt ge sneeuw zien in zijn verschrikkelijke macht, ga dan naar Noord-Amerika, naar de middenste en Noord-Westelijke Staten van de groote republiek en naar het midden van Britsch-Amerika, waar de Westelijke Oceaan verhinderd wordt zijn zachtheid te zenden door het hooge Rotsgebergte, en waar de Atlantische veel te ver is, om invloed uit te oefenen. Idatro, Montana, Dakota, Minnesota, Manitoba, daar kan het sneeuwen! Daar kent men den *blizzard*, den sneeuwstorm, plotseling ontstaande, een



hevige storm met groote koude en veel sneeuw, die jaarlijks menschenlevens eischt. Wie in het vrije veld overvallen wordt door zulk een storm, zonder toevluchtsoord, hij heeft het zwaar te verantwoorden. Den 8^{sten} Januari 1873 kwamen in die streken duizend menschen om door één sneeuwstorm.

En die storm kan de sneeuw opjagen! In ons land weten we daar niet van. Als de sneeuw eens tot een halven Meter opstuift, meenen wij, dat het hoog is, en zelden ziet men hier een hoogte als den 20^{sten} Maart 1888, toen ze in het Oosten van ons land op enkele plaatsen opgejaagd werd tot een hoogte van anderhalven Meter.

Den volgenden dag was er juist een Kamerverkiezing, en menig een herinnert zich nog, hoe hij door de sneeuw werkte om de stembus te bereiken. Maar als in de sneeuwlanden de stormwind zijn spel speelt met de lichte vlokken dan kan het gebeuren, zooals onze foto uit een Amerikaansche stad het voorstelt, dat de sneeuw verdiepingen hoog tegen de groote gebouwen ligt. Zie, dan wordt de reine sneeuw een macht, een booze macht, waartegen de mensch zijn uiterste kracht moet inspannen.

Wonderlijk! de sneeuw, zoo rein van kleur, zoo teeder van voorkomen, zoo licht van gewicht, en toch een booze macht. Maar een macht, die niet boos is in haar aard; neen, goed doet, veel goed. Die echte sneeuwlanden in Amerika hebben gedurende den zomer bijna geen regen; zonder de sneeuw zouden ze woestijnen zijn.

De sneeuw geeft daar den watervoorraad, noodig voor den plantengroei. En de sneeuw op de bergen, dikwijls ook vele voeten hoog liggende, geeft zij niet den oorsprong aan de rivieren, en maakt ze daardoor niet de aarde bewoonbaar gedurende het gansche jaar? Neen, 'tis niet goed, de sneeuw een booze macht te noemen; ze is een zegen van God; en alleen haar groote hoeveelheid en de storm, die haar opjaagt, maken haar soms tot een last voor de aarde, die nog zucht onder het juk der zonde, en waar alle zegeningen Gods noodzakelijk vergezeld gaan van Zijn beproevingen en kastijdingen. Neen, de sneeuw is niet boos; alleen de mensch is op de aarde boos!

Zie maar in dien donkeren nacht op de haven der groote zeestad. God gaf den nacht als een zegen, opdat de vermoeide mensch rusten mocht van zijn arbeid; God beschikt de duisternis en de stilte van den nacht, opdat het menschenkind in vrede slapen kan. Maar voor den boozen mensch is de duisternis van den nacht de geschikte tijd om op buit uit te gaan gelijk het roofdier loert op zijn prooi. Stil roeien ze voort, de booze mannen, zorgvol oppassend, dat hun riemen niet plassen of druppelen in het water. Men slaapt aan boord van de schepen; alleen een lichtje van den mast waarschuwt dengene, die om des broods wille ook nog in den nacht moet varen.

Maar dat seinlicht is een baken voor den roover; hij kan er zijn koers naar richten; zien, zonder zelf gezien te worden.

Zonder gezien te worden? Gode zij dank, er is een overheid, tot straf dergenen die kwaad doen. Zij weet het, dat, wie kwaad doet, het licht haat; en daarom strijdt zij met het licht tegen de werken der duisternis. Ze heeft haar havenpolitie, die met vlugge, kleine stoombootjes de haven rondvaart in den nacht, en een deel van de kracht der machine wordt omgezet in electriciteit, die electriciteit in licht, en de wakere mannen der havenpolitie zenden den lichtbundel overal in het rond over het water om het kwaad te zoeken en te beletten. Ja, dan schrikt de misdadiger, als het zoeklicht hem vindt; dan tracht hij zich te verschuilen, zelfs achter zijn maker, om toch maar niet gevonden te worden. Zie, daar

hebben we de booze macht, waar de mensch werkt naar het goeddunken van zijn hart, zonder zich te laten weerhouden door Gods geboden, of door de wetten der overheid. De sneeuw is een macht, maar een gehoorzame macht, gehoorzaam aan God, die haar zendt. Vuur en hagel, sneeuw en damp en stormwind, zij allen *doen* Gods woord. Gelukkig is de mensch, die in de roeping, hem gegeven, eveneens handelt.

A. L.

